

Jezus križajo

Sporočilo

Janezov veliki evangelij, knjiga 11, poglavje 74

Gospod: Tempelj je zdaj navidezno zmagal, in pohitel je, da bi bila izrečena smrtna obsodba čim hitreje izvršena.

Pri Rimljanih je bil običaj, da je vsakdo, ki je bil obsojen na smrt s križanjem, moral svoj mučilni les nesti sam do morišča. In če so ga moči zapustile, so ga pogosto najokrutneje trpinčili, da je izvršil to kazen. Tudi Meni to ni bilo prihranjeno; vendar so skrajno izmučeno telo zelo kmalu zapustile moči, tako da sem večkrat padel po tleh.

Simon iz Cirene, privrženec Mojega nauka, ki je bil kot tak duhovnikom dobro poznan, je srečal sprevod in je z veliko grozo in sočutjem opazoval Moj prežalostni položaj.

Tedaj mu je eden od templjarjev posmehljivo zaklical: »Tu si poglej svojega velikega mojstra, ki ne more pomagati sam sebi! Zdaj bedno prihaja na dan vsa njegova goljufija!«

Simon mu je ogorčen in preroškega duha odvrnil: »Uro, ko ste to storili, boste še preklinjali! Jaz pa si želim, da bi lahko služil svojemu Mojstru, da bi Mu olajšal to bolečo pot! «

»Stori to!«, je jezno vzkliknilo več duhovnikov. »Ker si drzneš sramotiti dejanja templja, ti nalagamo pokoro: Nosi križ svojega mojstra!«

Ko je Simon to slišal, je veselo prihitel, vzel težki križ na svoja močna ramena in Meni, ležečemu na tleh, ponudil še svojo roko, da bi se lahko oprl. Sprejel sem to pomoč in Simon je bil v svoji moči tako okrepljen, da mu je nošenje težkega bremena postalo lahko.

Sledili pa so vsi Moji najbližji prijatelji, ki med sojenjem niso mogli doseči sodne hiše. Zdaj se je približalo tudi mnogo ljudi, ki so ustraševani stali bolj oddaljeni, ko so privrženci templja kričali svoj »Križaj ga!«. Ta Meni naklonjena množica je kmalu privzela grozečo držo, ko se je sprevod bližal vratom, kjer je obsežen prostor dovoljeval, da se je razširila. Farizeji so se pač zelo bali, da se bo to tako zgodilo in so zato za vzdrževanje reda poslali večji oddelek rimskih vojakov, ki je sprevod pričakal pri vratih, ki so vodila proti Golgoti.

Ko so Meni naklonjeni videli, da sem izgubljen, da Mi ni rešitve in da nasilna osvoboditev iz rok tempeljskih boričev ni možna, je nastalo veliko tarnanje, v katerem so sodelovale predvsem žene.

Zato sem se obrnil k tistim, ki so Mi stali najbližje in jim rekel: »Ne jokajte nad Menoj, temveč nad seboj in svojimi otroki! Zakaj njih bo zadelo še kaj hujšega kot je to, kar zdaj vidite, da se dogaja Meni! Jaz grem k Svojemu Očetu, oni pa ne bodo vedeli, kam gredo!«

Ko so Me torej odpeljali na Golgoto, takratnemu splošnemu jeruzalemskemu morišču, je priskočil Juda Iškarjot in skrajno obupan poskušal prebiti obroč, ki so ga

tempeljski stražarji naredili okrog kalvarije. Vendar so ga s silo odpodili in obstal je v bližini, s srepimi očmi, še vedno z upanjem, da se bo zgodilo kaj izrednega, za Mojo osvoboditev.

Vedno je bil nekje v bližini, ko so Me obsodili. In čim bolj mu je postajalo jasno, da je Moja moč tukaj ali ugasnila ali pa je Jaz ne bom uporabil, toliko bolj je v njem naraščal strah.

Končno je odhitel nazaj do Velikega sveta in je hotel vrniti denar, z izjavo, da je izdal nedolžno kri in je silovito obtoževal samega sebe. Z velikim posmehom so ga zavrnilo s pripombo, naj gleda, da bo sam opravil s tem. Popolnoma obupan je vrgel denar v puščico za miloščino v templju in odhitel ven, še vedno s šibkim upanjem, da bom na koncu vendarle še osvobodil Samega Sebe, preden bi prišlo do najhujšega.

Ko pa je videl, kako so Moje telo vrgli na tla in ga položili na križ, ko je slišal udarce kladiva, s katerimi so zabijali žebelje skozi Moje meso v les, je glasno zakričal in naglo zbežal stran. Ni se oziral nazaj, odhitel je na samotni kraj, kjer se je s svojim pasom obesil na vrbovo drevo. Svojo zmoto, svoj pohlep in sebičnost je moral drago plačati. Kaj pa se je potem z njim zgodilo, o tem bo še enkrat kasneje govora.

Šele več dni po njegovi telesni smrti so našli njegovo truplo, ki je padlo z drevesa in so ga obglodali psi in šakali. Na istem mestu so ga tudi zagrebli.

Poročajo, da je nastala tema, ko je Moje telo viselo na križu. Da, nad Jeruzalem se je spustila velika tema, toda ne zunanja, temveč notranja - ker je vsakdo čutil, kot bi nekaj izgubil, ne da bi vedel, kaj naj bi to bilo. In celo visoki duhovniki, pismouki, farizeji in tempeljski Judje, ki so vendar krepko zahtevali Mojo smrt, ob svojem dejanju niso občutili zadovoljstva in veselja.

Zaradi tega tudi tempelj ni ukrenil ničesar proti Mojim učencem in najbližjim sorodnikom, tudi ne proti Nikodemu, Jožefu iz Arimateje in Lazarju, ki so vsi romali k Mojemu križu in so bili prisotni ob Moji zadnji uri življenja. Zlasti Nikodemovemu dostojanstvu, ki ga je imel kot član Velikega sveta, so se Moji lahko zahvalili za dovoljenje, ki so ga dobili, da so lahko ostali v najožji bližini, medtem ko so vojaki prostor zaprli in niso nikogar pustili zraven.

Moji najbližji učenci pa, razen Janeza, niso bili prisotni, kot sem to pred tem že večkrat napovedal. Pastir je bil premagan in ovce so se razkropile. Po Mojem prijetju so se nekateri zatekli k Lazarju, nekateri pa so se skrili pri prijateljih, pri katerih so bili na varnem.

Samo Janez je imel pogum, da se je povsod odkrito kazal in je bil v oporo in tolažbo Moji telesni materi Mariji.

Peter, ki se je po svojem padcu najgloblje kesal, je skrivaj sledil sprevedu, ki Me je

po jeruzalemskih cestah vodil od enega glavarja do drugega, ni pa se približal nikomur od svojih bratov, ker je v svoji duši čutil potrebo, da bi bil sam in mu je Moje delovanje šele tedaj postalo popolnoma jasno. Spoznal je bistvo in namen Moje zemeljske smrti in je bil prežet s trdnim spoznanjem, da sta ta smrt in tudi Moje prerokovano vstajenje potrebna.

Ko se je Moja duša ločila od telesa, je nastal potres. To pa spet ni bil pojav, ki bi zbujal preveliko pozornost, ker so podzemeljske sile doline Jordana na tistem področju v Mojem času še veliko pogosteje delovale kot sedaj in zemeljski sunki zato niso bili preveč redki. Da pa je bil ta pojav vsekakor zares v zvezi z Mojo smrtjo, to zakrknjenim Judom ni prišlo na misel.

Res je tudi, da se je raztrgala zavesa v templju kot zunanje znamenje, da zdaj ni več nobenih ovir za dostop do Najsvetejšega prostora Očetovega srca, da vsakdo lahko pride tja, da bi tam prejel večno življenje. Toda tudi ta pojav, čeprav presenetljiv, ni vzbudil večje pozornosti. Duhovniki, ki so bili v službi, so zaveso spet obesili in s tem je bila stvar opravljena.

Nadalje po resnici poročajo, da je Sonce nehalo sijati. Sicer ni nastopil popolni mrk, je pa dobro znano, da se potresi v vročih deželah včasih napovedujejo z močno pooblačitvijo atmosfere, zaradi česar Sonce izgubi svoj sijaj. Nekaj podobnega se je zgodilo tudi tu. Vsekakor pa je bil razlog za izgubo sijaja Sonca drugačen kot običajno - čeprav je bil pojav enak.

Končno še poročajo, da so umrli vstajali iz grobov in so se mnogim prikazovali. Tudi to sporočilo je treba pravilno razumeti in vsakdo ga bo razumel, če bo v sebi popolnoma sprejel pravi smisel in namen velikega dogajanja na Golgoti.

[Jakob Lorber](#)
[Križ in krona](#)